

Choroba nowotworowa, znoszona przez kilka lat bez słowa skargi, położyła kres jego życiu 21 stycznia 1989 r. W przekonaniu wielu, którzy znali go bliżej, zmarł w opinii świętości. Potwierdzenie tej opinii stanowił masowy udział wiernych w pogrzebie oraz sam nastrój pogrzebu, nacechowany autentycznym smutkiem, ale i głęboką nadzieją chrześcijańską. Koncelebrowanej przez 200 kapłanów mszy żałobnej przewodniczył bp Edward Kisiel. Zmarły bibliista został pogrzebany na cmentarzu farnym w Białymstoku. Tak się złożyło, że miejscem jego wiecznego spoczynku stał się grób, z którego niespełna trzy miesiące wcześniej ekshumowano doczesne szczątki Sługi Bożego ks. Michała So-
połki.

Dla pełniejszego obrazu postaci ks. Tadeusza Paprockiego wypadła na zarys jego *curriculum vitae* rzucić przynajmniej parę bardziej znamienitych rysów osobowych. Jednym z nich była tożsamość posługi i życia, dzięki której zawsze czuł się przede wszystkim kapłanem. Pielęgnował w sobie życie wewnętrzne, stosując wypróbowane środki ascezy i uświęcenia. Odznaczał się szeregiem cnót kapłańskich, równie cennych jak trudnych i rzadkich. Wśród nich należy wymienić zwłaszcza miłosierdzie i gotowość do służby względem wszystkich potrzebujących. Z natury szlachetny i dobry, widział w ludziach jedynie dobro, którym się budował i cieszył. O nikim źle nie mówił, nie potrafił się gniewać. Dla wielu pomagał duchowo i materialnie, chociaż sam prowadził niezwykle skromny tryb życia. Mocno zakorzeniona w Biblii cała formacja kapłańska sprawiała, iż był nie tylko nauczycielem Słowa Bożego, ale i jego wiernym świadkiem. Może właśnie dlatego zostawił po sobie — nie jest to bynajmniej frazes — jak najlepszą, świetlaną pamięć w ludzkich sercach.

Na pisarski dorobek ks. Tadeusza Paprockiego złożyły się następujące pozycje ogłoszone drukiem:

1. *Objawienie Boże* (Pomoc dla katechetów), „Wiadomości Kościelne Archidiecezji w Białymstoku”, 2—3 (1975), 174—177.
2. *Pismo święte*, tamże, 2—3 (1975), 177—179.
3. *Św. Paweł Apostoł głosiciel słowa Bożego*, tamże, 3 (1976), 96—98.
4. *Błogosławieni ubodzy w duchu — refleksje biblijne*, tamże, 1 (1977), 56—62.
5. *Spojrzenie na wschodnią ikonę* (myśli wybrane), tamże, 1 (1978), 71—75.
6. *Kult Eucharystii w Archidiecezji Wileńskiej przed Soborem Watykańskim II*, tamże, 3 (1978), 125—132.
7. *Sp. ks. Piotr Wasiucionek* (1908—1978), tamże, 1 (1979), 134—137.
8. *Seminarium Duchowne przekazicielem wiedzy filozoficznej i teologicznej*, tamże, 1 (1982), 55—57.

Wśród opracowań nie wydanych drukiem najczęściej powtarza się temat Miłosierdzia Bożego oraz Matki Miłosierdzia z Ostrej Bramy. Można sądzić, że Tajemnica Miłosierdzia określiła w swoisty sposób całe jego życie, tak w doczesnym jak i wiecznym wymiarze.

Białystok

KS. STANISŁAW STRZELECKI

Ks. Bolesław Micewski CR

ŚP. KS. FELIKS SZREDER CR (1914—1989)

Odszedł do wieczności jako bibliista i dogmatyk polski, wykładowca i autor publikacji, członek Polskiego Towarzystwa Teologicznego w Krakowie, gorliwy kapłan i zakonnik ze Zgromadzenia XX. Zmartwychwstańców.

Pochodził z Kaszub. Urodził się 10 grudnia 1914 r. w Prokowskich Chróstach, w wielodzietnej rodzinie katolickiej, ubogich rolników Józefa i Marty z Plichtów. Był najstarszym dzieckiem. Miał pięciu braci i cztery siostry. Chrzest otrzymał 20 XII 1916 r. w Karuzach. Szkołę elementarną polską ukończył w Prokowie.

Po ukończeniu sześciu klas klasycznego gimnazjum, 12 września 1932 r. wstąpił do Zgromadzenia XX. Zmartwychwstańców. Nowicjał odbył w Krakowie, gdzie 15 lutego 1934 r. złożył pierwsze śluby zakonne. Świadeństwo maturalne otrzymał 5 czerwca 1935 r. w VII. Państwowym Gimnazjum im. T. Kościuszki we Lwowie. Tam też odbywał studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Jana Kazimierza. Święcenia kapłańskie otrzymał w Krakowie 21 grudnia 1939 r., po szczęśliwej ucieczce przed wojskami sowieckimi i grożącą deportacją na Sybir. Pracując przy alumnacie Zgromadzenia, jako jego wicerektor, od 1942 r. pogłębiał studia w Krakowie. Po wojnie (15 X 1945 r.) uzyskał stopień magistra teologii na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego na podstawie pracy *Magnificat — rozbiór krytyczny*. W latach następnych uczył religii w Woli Duchackiej w szkole podstawowej nr 70, Zawodowej Szkole Przemysłu Skórzanego i w Liceum Elektrycznym oraz szkołach Złocieńce w województwie koszańskim. W tym okresie przygotowywał rozprawę doktorską *Nauka o Trójcy Świętej według Wilhelma Ockhama* pod kierunkiem ks. prof. I. Różyckiego. Po jej obronie (24 VII 1952 r.) uzyskał stopień doktora teologii.

Ks. Szreder stale interesował się Biblią i pogłębiał znajomość języków starożytnych i współczesnych. Bardzo długo trwały jego starania o wyjazd na studia zagraniczne, bo od jesieni 1948 r. do wiosny 1963 r. Odbył je w Instytucie Biblijnym w Rzymie uzyskując (24 VI 1966) licencjat nauk biblijnych. Uczestniczył również w podróży naukowej na Bliżni Wschód i do Egiptu. Należał do tłumaczy Biblii Tysiąclecia. Przed wyjazdem na studia i po powrocie z nich był cenionym wykładowcą teologii dogmatycznej, bibliistyki i języków starożytnych w Wyższym Seminarium Duchownym XX. Zmartwychwstańców w Poznaniu (1952—1957), a następnie w krakowskich instytutach teologicznych (Papieskim Wydziale Teologicznym, Częstochowskim Seminarium Duchownym, Wyższym Seminarium Duchownym OO. Paulinów, Instytucie Liturgicznym). Pod koniec życia wykładał teologię biblijną i pomagał w przekładzie tekstów biblijnych. Ceniono jego artykuły, godziny biblijne, nauki rekolekcyjne i kazania.

Bardzo ważna i cenna była jego stała i gorliwa pomoc w pracy duszpasterskiej. Głosił czasem nauki misyjne. Był długoletnim spowiednikiem SS. Zmartwychwstańek w Kętach, Stryszawie i Krakowie. W Krakowie spędził większość życia kapłańskiego przy ul. Łobzowskiej 10 i ul. Szkolnej 4. W czasie krótkiego przełożenia w domu Łobzowskim zorganizował artystyczne odnowienie wnętrza kościoła w 1961 r. Przez ostatnie kilkanaście lat życia nie mógł wykladać z powodu nabytej padaczki, co było dla niego wielką tragedią. Do końca jednak spowiadał.

Nowa choroba śmiertelna, połączona z wielkim cierpieniem, trwała tylko 15 dni. Zmarł w szpitalu w Krakowie przy ul. Śniadeckich, dnia 9 maja 1989 r. Pogrzebek ks. Feliksa Szredera odbył się 17 maja w Krakowie — Woli Duchackiej, gdzie został pochowany w grobowcu swego Zgromadzenia. W pogrzebie brali udział liczni księża i klerycy.

Ks. dr. Feliks Szreder CR opublikował:

1. *Druga Księga Królewska* — przekład i komentarz. w: *Biblia Tysiąclecia, Poznań 1965, 339—366.*
2. *Eschatologiczna istota Kościoła*. w: *Idee przewodnie soborowej konstytucji o Kościele*. Kraków 1971, 295—322.
3. *Homilie na rok A (XI—XXXIV niedziela)*. w: *Homilie i godziny biblijne*. Kraków 1972, 90—199.
4. *Nauczyciel mocy i miłości ks. Piotr Semenenko CR*. Dz. Chic. 274 (1965), 9. 11.
5. *Ostatnia Wieczerza*. „Studia Warmińskie”, t. 12, 1975, 445—448.
6. *Synowie przemienienia będą synami zmartwychwstania*. Dz. Chic. 80 (1942), cz. 4, 41.
7. *Św. Józef a zjednoczenie hipostatyczne*. RBL 4—5 (1974) 215—220.
8. *Św. Józef a zjednoczenie hipostatyczne*. w: L. Strada, *Patron doskonały*. Kraków 1976, 26—33.
9. *Ważniejsze metafory eklezjologiczne w Piśmie św.*, RBL 6 (1962) 321—329.

W maszynopisie pozostawił przygotowane materiały:

1. Bogdan Jański ojcem Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego, 1971, s. 6.
2. Człowiek odradzający się w Duchu Świętym. Nauka św. Pawła o odrodzeniu człowieka. Kraków 1972, s. 48.
3. Posłannictwo Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego. 1971, s. 146.
4. Przekład na język polski encykliki Piusa XII „Sacra virginitas”, 1954, s. 30.
5. Świętość św. Józefa a świętość św. Jana Chrzciciela, s. 6.
6. Tajemnica zmartwychwstania, s. 17.
7. Teologia psalmów, 1972, s. 35.
8. Teologia św. Pawła, 1964, s. 77.
9. Uwagi o artykule ks. Jana Reinke CR „Teoria teologiczna ks. Piotra Semenki”, 1958, s. 9.

Kraków

KS. BOLESŁAW MICEWSKI CR

Ks. Jacek Jezierski

ŚP. KS. JERZY WIRSZYŁŁO (1901—1990)

Śp. ks. Jerzy Wirszyłło urodził się 4 V 1901 roku w Orzechówce, leżącej na terenie powiatu taraszczańskiego (Taraszcza) w guberni kijowskiej. Był synem Marii Przecławskiej (1871—1949), urodzonej również w Orzechówce oraz Wacława Wirszyłły, lekarza. Po ukończeniu humanistycznego gimnazjum w Kijowie (1911—19) Jerzy Wirszyłło rozpoczął studia przygotowujące do kapłaństwa w seminarium duchownym diecezji łucko-żytomierskiej. W związku z wojną bolszewicką 1920 roku, zajęcia seminaryjne przeniesiono z Żytomierza do Otyki, korzystając z gościnnej magnackiej rezydencji, a później do Gniezna i Poznania. W Gnieźnie kleryk Wirszyłło spędził ostatni rok swoich seminaryjnych studiów. Tutaj jego profesorami byli, między innymi: ks. Stanisław Krzeszkiewicz (zob. Słownik Polskich Teologów Katolickich 1918—1981. T. VI Warszawa 1983 s. 237—240) oraz ks. Mieczysław Bielawski (zob. Słownik... T. V s. 100—101).

Po święceniach diakonatu Jerzy Wirszyłło został wysłany na dalsze studia teologiczne celem zdobycia specjalizacji do Tuluzy we Francji. Podjął je na Wydziale Teologicznym Instytutu Katolickiego w latach 1923—25 i uwieńczył doktoratem z teologii dogmatycznej. Studiował u takich profesorów jak F. Cavallera, L. Saltet. W tym samym czasie kształcił się w Tuluzie drugi ksiądz z tej samej co ks. Wirszyłło w diecezji, a mianowicie, znany później działacz polskiego ruchu katechetycznego ks. Józef Wojtukiewicz (1901—88). Dnia 3 II 1924 roku protektor ks. Wirszyłły i jednocześnie fundator jego naukowego stypendium francuski biskup Louis Ricard udzielił mu w Nicei święceń kapłańskich, z przeznaczeniem dla posługi w diecezji łuckiej.

Następnie w latach 1925—27 ks. dr J. Wirszyłło studiował w Papieskim Instytucie Biblijnym w Rzymie, mieszkając w Kolegium Chorwackim. Ukoronowaniem nauki był licencjat z Pisma Świętego. Mistrzami naszego Biblioty byli wówczas profesorowie: P. G. Deimel, Ludwik Semkowski SJ, W. Fonck SJ, E. Power SJ. Po ukończeniu studiów ks. Wirszyłło powrócił do macierzystej diecezji, gdzie został mianowany profesorem nauki biblijnych w diecezjalnym seminarium duchownym w Łucku. Obowiązki te pełnił w latach 1927—45. W tym mieście przeżył lata drugiej wojny światowej, z ich okrucieństwem i poniżeniem.

W styczniu 1945 roku wyjechał w ramach ewakuacji wraz ze swą matką do Lublina. Po przeniesieniu się do Olsztyna otrzymał stanowisko profesora egzegezy Pisma Świętego, w podejmującym na nowo po wojnie działalność Wyższym Warmińskim Seminarium Duchownym „Hosianum”. Na tym stanowisku trwał od 17 X 49 do 1 X 87 r. Równocześnie został lektorem języków: hebrajskiego, greckiego, łacińskiego.